

REDACTIUNEA:

— CERNĂUȚI —

strada Treimeii Nr. 14,
unde sînt a se trimite tot
felul de scrisori și articole.

Epistole nefrancate nu se
primesc.

LUPȚA

ABONAMENTELE:

Un an 2.— cor.
Jumătate de an . 1.— „
Un număr . . . 14 bani

Apare:

în iniția Duminică a fie-
cărei luni.

Organul partidului social-democrat muncitoresc din Bucovina.

„Muncitori din toate țările, uniți-vă!

Gînduri de Crăciun.

Crăciunul, ș'apoi șirul lung de sărbători . . . iar tu muncitor — fiindcă samă încă și de anul acesta cam păcătos — nu prea ai chip să te bucuri de aceste zile, cu prilejul cărora doar de mai poți uita de ne-cazuri.

Cîtă silință nu ți-ai dat tu, oropsitul muncitor, să poți aduce bucuria pentru cite-va zile în casă! Dar degeaba. În casă la tine și la ciți alți semeni de ai tăi, numai vreme de sărbători nu samănă a fi. Și cînd te gîndești că începe șirul sărbătorilor cu nașterea Min-tuitorului, cînd îți dai seamă, că feciorul dulgherului din Nazaret s'a sculat contra celor bogați și trîndavi, propovăduind îndrumarea către fapte bune, pentru îmbunătățirea stării celor lipsiți — căci el nu putea privi lumea împărțită în bogați și săraci — și te uieți și în casa ta, ce gînd te cuprinde? . . . Dar ei, Min-tuitorul, s'a stins prin mîna celor bogați și pu-ternici, cari nu puteau vedea, cum le sînt biciuite apucăturile rele, cum li se clatină starea lor statornică.

De atunci însă au trecut atîtea veacuri și cea mai mare parte din omenire tot o duce rău, tot nevoia și obida sălășluște în casa muncitorului, în vreme ce nepăsarea și bătaia de joc a bogaților a tot crescut.

Ei și-au făcut raiul aici pe pămînt, pe cînd ție,

muncitorule, — ți-au dat numai nădejdea unei vieți viitoare! . . .

Rabdă și crede că așa a orînduit cel de sus, alt-fel ni se spune, că n'avem nici o credință, că ne-am lepădat de tot ce este mare și dumnezeesc. Dar asta nu e adevărat. Noi muncitori, noi socialiști, avem cu noi credința și știința; însă înainte de a crede judecata noastră cearcă și alege. Aceia cari au interes să păstreze totul neschimbat, cari nu voesc să audă de propășire, lumină și adevăr, și-au ales partea cea mai îndeminatecă a creștinismului, ori au prefăcut totul după trebuință. Noi însă atragem privirea credincioșilor asupra creștinismului adevărat, primitiv, neschimbat; alegem dintrînsul părțile din cari se pot trage învățături folositoare, care se potrivesc cu socialismul și nici de fel cu îndrumările „creștine“ ale unor popi răutăcioși, cum sînt de pildă cei creștini-sociali.

Nimeni să nu se mire deci că noi voim pacea și frăția cum a propovăduit-o Christos. Ba, mai de grabă ni-ar mira, dacă am ști, că unii din sus numiți proeți doresc în mod sincer împlinirea celor anunțate de Christos, căci dacă ar dori-o într'adevăr, locul lor n'ar fi în tabăra ciocoilor și boierilor creștini-sociali, cari voesc să vecinicască nedreapta și strașnica stare de azi a lucrurilor.

Cine sînt creștinii-sociali?

Cei ce nu cunosc partidul creștin-social din Austria, adese-ori îl confundă cu socialismul creștin, probabil din cauza numelui, care își arogă partidul acesta în mod demagogic.

A presupune însă că partidul creștin-social din Austria ar fi un partid socialist, concurent partidului social-democrat austriac, ar fi o greșală mare și fiindcă greșala asta se face adesea, nu numai în afară de Austria ci chiar în Austria, mai eu seamă însă în Bucovina, mă simt dator să lămuresc pe scurt rolul care îl ocupă partidul creștin-social din imperiul austriac.

Trebue să amintim, că partidul creștin-social, — ca toate partidele burgheze, care sînt nevoite a se sprijini pe masele largi ale poporului — a atras la început numeroașele pături ale patronilor (maiștrilor) și negustorilor mici, precum și unele categorii de muncitori de partea sa, prin o propagandă fărnăică, obișnuită în țările înapoiate.

Era pe timpurile dezvoltării repede a capitalului mare în Austria. O mulțime de existențe mici se simțeau periclitare prin capitalismul puternic mare, iar muncitorii începeau să se vedeau în fabricantul capitalist

nu un vrăjmaș social de clasă, ci un vrăjmaș personal nemilos. A lovi cu fraze critice în capitaliști, în majoritate ovrei, cu alte cuvinte a face propagandă anti-semită — atunci încă anti-capitalistă — acestea erau mijloacele, cari le-au servit creștinilor-sociali, de a-și cuceri simpatiile păturilor sus numite.

Cîtă vreme mișcarea aceasta era anticapitalistă, se putea chiar împlini, ca une-ori critica creștinilor-sociali să se potrivească cu cea a socialiștilor. Însă numai critica. Căci în vreme ce social-democrații — arătînd influența rea ce o are capitalismul asupra societății — cereau sporirea dezvoltării sociale prin reforme largi democratice și în fine înlocuirea capitalismului prin socialism; creștinii-sociali cereau tocmai din contra oprirea mersului dezvoltării sociale prin legi reacționare.

Preocuparea lor nu era să îngrijească de masele largi ale poporului, pus acum în alte condițiuni de traiu prin influența exercitată de capitalism, ci ei fînteau la împedicarea dezvoltării industriei mari, în folosul micilor patroni. Ei nu voiau societăți de consum spre a împedeca specula ce se făcea pe spatele poporului cu cămătăria mărfurilor de către micii negustori, ci din contra cereau legi menite de a opri dezvoltarea acestor societăți ș. a. m.

Păturile interesate la ast-fel de idei și pline de

Noi sintem încredințați, că atit servitorii bisericeii cît și bogatii, pe cari îi susțin dinșii, cu toate că Isus i-a respins, sînt și ei creștini în felul lor.

Ei cred într'un Christos al lor; iar sărăcimea crede într'un alt Christos, căci îl înțelege alt-fel.

Căci Christos nu este cum ni-l închipuim noi după vederea unor icoane, ci se schimbă după închipuirea ce ne-o facem despre el, gîndindu-ne la nevoile noastre în momentul cînd ne închinăm.

Toți creștinii spun același „tatăl nostru“, fie în marea catedrală, fie în bisericuța sărăcăcioasă, ori-cum ne-a învățat însuși Christos — în singurătatea camerei sale. Cu toate acestea pentru puternicul stăpîn și boier, care trăește din despoierea celor muncitori, „pînea de toate zilele“ trădusă în limbajul gîndirii sale de lipitoare, însemnează încă o avere de adăugat pe lîngă acelea ce le are deja. Iar acela care e silit să se vîndă, se roagă să aibă unde să-și cheltuiască puterea, pentru a putea căpăta apoi o îmbucătură de pîne.

Unul este dară Christosul din mintea bogatului, căruia i se cere ajutor înpotriva celor slabi și altul este Christosul, cătră care se îndreaptă cel slab și nevoiaș.

Voi, sărăcimea, nu vă închinați aceluia Christos neadevărul, pe care l'au născocit cei bogati sub așa o formă, încît să vă fină într'o robie vecinică, iar pentru ei să fie numai un prilej pentru prăznuiri și petreceri.

Mintuitorul pe care-l chemați să vadă rănile adînci ale sufletului vostru, nu este acela a cărui învățătură ar consta numai din milostenia amăgitoare și înșelătoare, ci este așa după cum îl arată evanghelia: Tinărul fiu de dulgher din Nazaret, care își părăsește unelta, pornind cătră orașul stăpînitorilor și cîmduitorilor, spre a le arunca în față adevărurile cele mai crude. Christosul nostru este revoluționarul sărac, care a trăit viața voastră și o înțelege și care nu s'a sfiit să se ridice

credința în realizarea lor, posedînd totodată dreptul la vot în toate instituțiunile, îi ridicară în fine pe conducătorii creștini-sociali la culmea puterii lor. Odată însă cu introducerea votului universal și egal pentru parlament, lucrurile se schimbară.

Clasa muncitoare, neglijată complet de cei privilegiați, însă organizată pe baza luptei de clasă, își arată vigoarea sa nu numai în lupta uriașă pentru cucerirea votului universal, ci tot odată la primele alegeri pe baza votului nou.

Alegerea a celor 87 de deputați socialiști înspăimîntă nu numai pe demagogii creștini-sociali, cari se văzuseră deodată reduși la rangul unui partid inferior, ci și pe capitaliștii feudali și industriali.

Se împliniră legile sociale, descoperite de Marx și combătute cu atita rivnă de creștinii-sociali. Demagogii antisemiți și capitaliștii clericali se contopiră: partidul creștin-social primii în rîndurile sale pe deputații clericali.

Succesul obținut de social-democrația austriacă aduse în stare pe conducătorii creștinilor-sociali, ca de atunci încoă să repete necontenit: „Cu timpul numai două partide contrare vor fi în parlament, partidul creștin-social și cel social-democrat“. Fiind însă partidul social-democrat singurul reprezentant al proletariatului (muncitorimei), urmează că partidul creștin social nu poate fi alta, decît ce este de fapt: reprezentantul capitalismului.

Rîndurile fracțiunii creștino-sociale în camera austriacă cresc de atunci mereu. Ei i se închin capi-

în potriva celor puternici, ci prin graiul lui dumnezeesc a atras pe nevoiași în partea lui, iar prin îndrăzneala sa a cîștigat crucea și un tron în cer.

Dar dacă Mintuitorul n'a putut aduce dreptate în lume, dacă muncitorul e furat și mai strașnic ca înainte, crezi oare, sărmane muncitor, că n'ar fi lucru înțeleptesc să rivnești o viață mai bună aici pe pămînt?

După spusele oamenilor luminați și lipsiți de gîndul de a te înșela e lucru cumintesc și numai o leacă de lumină să capeți, să poți vedea și tu limpede, ce-i în jurul tău — și izbăvirea nu va întîrzia să vie.

În tine însuși, poporul muncitor, în legătura și unirea tuturor muncitorilor într'un partid mare muncitoresc, socialist, stă mintuirea, nu te mai gîndi la îndurarea celor de sus: **Luminează-te și vei izbîndi!**

Asigurarea celor bătrîni, neputincioși și bolnavi.

Cum s'a scris deja în ultimul număr al „Luptei“, a propus stăpînirea sfatului împărăției un proiect de lege pentru asigurarea celor bătrîni, invalizi (neputincioși) și bolnavi.

Legea aceasta a și fost dată zilele trecute pe șama unei comisii parlamentare deosebite, care are să o pregătească pentru votarea desăvîrșită în parlament.

Dăm în articolul de față cele mai însemnate drepturi, cari le aduce legea aceasta muncitorilor.

Legea împărțește pe cei asigurați în două părți.

I. Lucrătorii salariați, precum: Lucrători de fabrică, uzine și ateliere, muncitori la cîmp și pădure, ziuși, servitori și servitoare, membrii de familie cari stau într'u ajutor la lucru, calfe, învățăcei, lucrători de industrie casnică, învățători privați ș. a.

Toți aceștia sint asigurați în caz de îmbolnăvire, ast-fel că asigurarea aceasta privește de acuma

taliștii, demagogii și speculanții de ori-ce nație și confesiune: profesorul și fabricantul evreu Dr. Redlich alături de unii deputați romîni, „naționali“ din Bucovina ș. a. m. d.

Partidul creștin-social — odinioară partid german — se transformă ast-fel într'un partid internațional, cum i se cuvine unui partid de clasă capitalist, într'o țară poliglotă cum e Austria. Asemenea partidului de clasă proletar, partidului social-democrat internațional austriac, compus din partide naționale deosebite, cu același program politic și economic, autonome însă în ce privește chestiile naționale-culturale — s'a organizat în timpul de față și partidul creștin-social.

Acest lucru îl spunen din cauza că ni se face reproșuri de către organul creștinilor-sociali-romîni din Bucovina „Romînul“, că partidul social-democrat ar fi internațional; iar această acuzație ne dovedește că noefiții romîni din Bucovina habar n'au că într'un staț, poliglot, mai cu seamă, atît partidul capitalist cît și socialist, vrînd nevrînd trebuie să fie internaționaliste.

Se înțelege, că ce spunem de partidul creștin-social din Austria, aceasta o putem spune de acest partid și în Bucovina.

În Bucovina el e format pe aceleași baze și în dieta țării din Cernăuți avem deja o fracțiune internațională de deputați creștini-sociali. Dar și istoria înființării partidului creștin-social-romîn din Bucovina ne arată la ce se poate aștepta poporul romîn bucovinean, în majoritate covîrșitoare muncitor, de la acest partid.

înainte și pe muncitorii agricoli (la câmp și pădure), pe servitori, servitoare, lucrători de industrie casnică și alți lucrători ziuși, cari pînă acuma erau excluși de la casele pentru ajutorarea bolnavilor. Tot odată să prelungește timpul, prin care bolnavul are drept la ajutoare, de la 20 săptămîni (maximul de azi) la un an.

Obligațiunea la asigurare începe cu vârsta de 16 ani și numai acele persoane sînt excluse de la asigurare, cari sînt trecute de 60 ani sau agonisesc regulat mai mult decît 200 coroane pe lună.

Lucrătorul capătă, începînd cu vârsta de 65 ani, renta (pensia) de bătrîneță. În caz de invaliditate (nepuțință) înainte de vârsta aceasta i se plătește renta (pensia) de invaliditate.

În caz de moarte capătă rudenii lucrătorului asigurat numai o dată o sumă de bani. Copilele și femeile asigurate capătă, în caz că se mărită, jumătate din banii plătiți de ele la fondul de asigurare, înapoi.

Rentele (pensile) se plătesc din fondul de asigurare, la care plătește pe jumătate lucrătorul, pe jumătate stăpînul o cotă (rată) anumită. Din birul statului mai dă și stăpînirea ca adaos la fie-care rentă 90 de coroane pe an.

Dăm aci unele pilde despre mărimea rentelor (pensilor) care depinde de la mărimea cotei săptămînale și timpul prin care s'a cotizat (plătit) ea. Legea prevede 6 clase de salariu, pentru a regula mărimea rentelor de bătrîneță și invaliditate.

Pilde: Clasa I. Cei ce agonisesc salariu săptămînal pînă la suma de 4 cor. 80 b. plătesc pe săptămîină cota de 6 bani și capătă rentă (pensie) după 20 de ani (anul socotit cu 50 cote) 144 cor., după 30 ani 156 cor., iar după 40 ani 168 cor.

Clasa II. Cei ce agonisesc salariu săptămînal de la 4 cor. 80 b. pînă la 9 cor. 60 b.: cota 12 bani; rentă (pensie) după 20 ani 198 cor. și după 30 ani 225 cor.; după 40 ani 226 cor.

Clasa III. Agonisirea: 9.60—14.40 cor.; cota

18 b.; rentele: după 20 ani 252 cor., după 30 ani 288 după 40 ani 324 cor.

Clasa IV. Agonisirea: 14.40—24 cor.; cota: 24 b.; rentele: 20 ani 306 cor.; 30 ani 354 cor., 40 ani 402 cor. ș. a. î.

II. Independenții, precum: meseriași, negustori și economi (țărani). Asigurarea acestora se restrînge însă numai la bătrînețe și cuprinde numai acele persoane, venitul cărora nu întrece suma de 2400 cor., pe an, sau cari nu ocupă în întreprinderea lor regulat mai mult de cît doi muncitori salariați, cari nu aparțin familiei. Independenții cotizează (plătesc) 1 cor. pe lună și capătă, începînd cu vârsta de 65 de ani, după ce au cotizat 20 de ani, o rentă (pensie) de 198 cor. pe an; după 30 de ani 222 cor., iar după 40 de ani 246 coroane.

Înainte de 4 ani (adecă 200 cotizații săptămînale) nu capătă nimeni renta de invaliditate (nepuțință). Timpul acesta de carență nu poate fi însă întrerupt prin serviciul militar sau prin neplata cotei din pricina îmbolnăvirii.

Astea sînt drepturile de căpîtenie din care vor trage folos muncitorii, în caz că proiectul acesta va fi votat de parlament și va deveni lege.

Ce privește administrația fondurilor acestora de asigurare rîvnesc creștinii-sociali să deie totul în minile patronilor (stăpînilor) și să introducă prin protecția miniștrilor lor o droaie de angloași (pînă la 10 mii funcționari) ce va urca spețele administrației la suma de 30 milioane cor. pe an. Noi social-democrații cerem din contra administrație autonomă (adică prin muncitori însuși) ce ar iefteni și spețele administrației foarte mult.

Ani de-a rândul au căutat și demonstrat toate organizațiile politice și sindicale ale mișcării muncitorești pentru asigurarea invalidității și bătrîneței.

Acum mai bine de șase ani, ca un rezultat al silințelor tuturor organizațiilor noastre socialiste fură

Incerările fostului partid „democrat-țărănesc“ român din Bucovina să treacă singur la creștinii-sociali din Viena n'a reușit, pînă n'a împlinit condiția pusă lui de șefii din Viena și s'a fuzionat cu partidul clerical-boieresc-român. Semnificativ este tot odată că din vechii șefi democrați n'au fost aleși, nici d. Lupu nici d. Onciul, în comitetul executiv al noului partid creștin-social-român.

Șefia a luat-o în mină boierul Iancu cavaler de Flondor iar redacția organului un preot clerical.

De acum poporul muncitor român din Bucovina este scăpat, mai cu seamă, dacă vedem cu cîtă pricepere de jăfători au luat stîlpii mișcării antisemite din Bucovina cu ajutorul miniștrilor creștinii-sociali niște „gheșefuri jidovești“ în minele lor nobile desrobitoare, pregătindu-se a exploata muncitorii romîni și cu mai mare iscusință.

Pot să o facă cu conștiință curată. D-I Iorga la Iași le-a dat bine-cuvîntarea.

Și de vrem să știm la ce sînt capabili creștinii-sociali ca politicieni activi, nu trebuie să facem altceva decît să privim puțin la ținuta lor reacționară și plină de ură față de poporul muncitor în corpurile legiuitoare. Unele exemple din activitatea lor politică de pînă acum ne vor dovedi aceasta și mai mult.

În ce privește învățămîntul universitar, creștinii-sociali luptă cu tot dinadinsul în contra științei libere și pentru supunerea universităților sub influența clerului catolic. În teritoriul stăpînit de ei, școala populară e deplin subjugată: Învățătorii sînt luați numai

din rîndurile absolvenților institutelor clericale, și chiar aceștia sînt siliți să depue jurămîntul, că nu sînt și nu vor fi nici cînd socialiști sau naționaliști. Același jurămînt se cere și de la elevii înainte de a primi un stipendiu pentru continuarea studiului.

Învățămîntul se reduce la un minimum; numărul elevilor, cari stau într'un despărțimînt, crește neconținut. Consiliile școlare locale sînt puse sub paza popilor catolici.

Militarismul e favorizat de ei în mod deosebit. Cu toate că Lueger, primarul antisemit din Viena, numea odinioară armata austriacă „armata lui Roșild“, azi — cînd creștinii-sociali sînt la putere — bugetul militar este votat de ei cu entuziasm. Contingentul recruiților fu mărit de ei cu 5000 soldați pe an, salariile ofițerilor să fie urcate cu 6 milioane coroane; iar propunerea socialiștilor, de a mări și solda soldaților cu 10 bani pe zi, fu respinsă de partidul acesta „creștin“ și „social“.

Scumpirea mărfurilor este idealul lor. Ei se opun ori-cărei convenții comerciale cu țările învecinate și sînt contrarii deschiderii graniței în spre România, protejînd astfel boierimea agrară din Ungaria.

Cu toate că prin politica aceasta vama scumpirea alimentelor face progrese uriașe, creștinii-sociali mai alcătuesc și legi severe în contra întînderii societăților de consum, menite a iefteni mărfurile.

În privința impozitelor (birul), ei luptă în contra ori-cărei reforme moderate. Reducerea birului indirect pe zăhar și sare, propusă de socialiști, n'a reușit din

înaintate parlamentului 5000 petițiuni în chestia asigurării bătrâneții, dintre cari 1917 petițiuni cu 693.007 iscălituri, 1480 petițiuni de la reprezentanțe municipale, 1201 petițiuni dela sindicate și societăți muncitorești și 408 petițiuni de la case de boală.

Putem spune: legea se înfăptui în ciuda dușmanilor muncitorimei.

Dar succesul nu trebuie să ne legene în siguranță. Legea mai prezintă încă multe lipsuri și va fi o preocupare a deputaților sociali-democrați de a înlătura aceste lipsuri și de a îmbunătăți legea.

Deschiderea și inaugurarea casei muncitorilor din Cernăuți.

Ziua de 27/14 Decembrie 1908 a fost pentru muncitorii din Cernăuți o zi de serbătoare deosebită.

Vechiul teatru orașenesc, închiriat de partidul socialdemocrat muncitoresc pe 15 ani, a fost reconstruit în decursul anului acestuia cu mare cheltuieală, însă foarte potrivit, în o casă specială pentru organizațiile muncitorești, pentru petrecerile și adunările muncitorilor socialiști. O sală mare în care găsesc loc cel puțin 1500 persoane și o sală mică pentru 200 persoane stau la dispoziția organizațiilor, afară de aceia camere speciale pentru diferitele societăți socialiste și un restaurant (birt).

Festivitatea deschiderii (Duminică 27/14 Decembrie orele 12) a succedat splendid. Sala a fost bucușită de muncitori, care veniseră să-și vadă locașul lor. Cuvântări au fost rostite în toate limbile de tovarăși: Vogel, Kettl, deputatul socialist rutean, Wityk, Dr. Landau, și tov. deput. Grigorovici (acesta în limba germană și română). Arhitectul d-ul Papsi, care a binevoit să conducă lucrările reconstruirii, a vorbit și el câteva cuvinte calde la adresa celor adunați.

Spre sfârșitul cuvintărilor festive a luat cuvântul iarăși tov. Grigorovici spunând:

cauza voturilor contrare ale deputaților creștini-sociali. După introducerea birului pe bere, cer acum și impozitul pe rachiu.

În vreme ce sequestrările pentru neplata birurilor restante erau în Viena în anul 1895 (înainte de venirea creștinilor-sociali la putere) de 109.882 cazuri, în anul 1900* (culmea regimului antisemit) ele se urcă la suma de 463.804.

Față de muncitori, creștii-sociali reprezintă brutalitatea patronilor (stăpînitorilor).

* Ei cer legi excepționale în contra greviștilor (celor ce fac ștraic) și sindicatelor și protejarea trădătorilor pe vremea grevei.

Proiectul lor de lege menit a robi pentru totdeauna pe servitorii și servitoare, fu respins chiar de însuși guvernul, cu motivarea că ar fi în contradicție cu legile constituționale.

Mișcarea pornită în timpul de față în Austria întreagă pentru votul universal în dietele provinciilor și consiliile comunale sunt combătute de creștinii-sociali cu mijloacele cele mai ticăloase și toate rezoluțiunile, ce privesc introducerea acestui vot, cad prin voturile deputaților lor.

Iată numai cite-va pilde de reacționarismul dușmănos poporului al acestor „creștini-sociali“. Cita morală creștinească și cita pricepere socială!

Să ne mirăm atuncea dacă citim, că congresul

„Să stințim noi locașul acesta slint al munciei, al iubirei, unirei și propășirei între muncitorii după obiceiul nostru prin imnul munciei.“

După executarea imnului, care fu cântat de toți adunații stînd în picioare, se fini frumoasa festivitate.

Seara se adunară iarăși o mulțime de tovarăși cu familiile lor la o petrecere liberă în sala mare a casei muncitorilor și să veseliră la auzul cîntecelor în toate limbile pînă tirziu noaptea. Sau recitat și multe poezii; între altele și în limba română, și anume tov. Bezușcu „Proletar și împărat“ de Eminescu, iar tovarășul Grigorovici „Proletarul“ de Ada Negri.

Anul nou ne găsește în casa noastră nouă. Ca urare de anul nou dorim tuturor muncitorilor ca să putem vesti și de izbinzi noue!

Vă invităm pe toți muncitorii să luați parte la adunările, conferințele și petrecerile din casa voastră, casa munciei.

Bir „național“ sau bir pentru iezuiții din Viena?

De la o vreme încoace îmblă un coconăș, care nici nu poate vorbi românește, din casă în casă, se recomandă ca „secretar al partidului creștin-social“ (adecă partidul iezuiților din Viena) și cere de la fiecare cetățean român un „bir național“. Mulțumită conducătorilor „intelectuali“ burgheși a ajuns poporul român din Bucovina pe toate terenurile vieții sale culturale și sociale cu desevărsire la sapă de lemn. Dar ca să ajungem așa de departe, că o mină de mișei și smintîți să înfereze nația întreagă înaintea publicității de robă tributară a iezuiților creștin-sociali din Viena, asta e prea mult.

O fracțiune a națiunii, un partid, are dreptul în limitele sale chiar să se castreze — cum o fac scapeții ruși — este însă o obrăznicie nemaipomenită a-și aroga dreptul de a pretinde chiar de la elementele neputedre române un bir rușinos în folosul iezuiților creștin-sociali sub pretext că ar fi bir „național“.

„Uniunii creștino-socialiste“ din America, ținut în luna lui Mai a. c. în New-York, a protestat cu următoarele cuvinte în contra creștinilor-sociali din Austria:

„...„Uniunea condamnă așa-numita mișcare creștin-socială din Germania și Austria cît și în celelalte țări ale continentului european, care constă într-o propagandă turbată, antisocialistă și anticreștină și este îndreptată în contra socialdemocrației, ce reprezintă mișcarea politică a muncitorimei.“

Această uniune are în mijlocul iei 300 de preoți creștini. Ce prețuște atunci creștinismul creștinilor sociali din Viena și celor din Bucovina dacă chiar preoții creștini de azi îi cvalifică de anticriști?!

După toate cele arătate, ce răspuns mai putem da la întrebarea: „Cine sunt creștinii-sociali“: de cît, Ei n'au nimic comun nici cu morală lui Christos, nici cu progresul social, ci sunt reprezentanții capitalismului internațional, ai clericalismului catolic și ai reacțiunii, de la cari poporul muncitor nu poate aștepta alt-ceva de cît asuprirea cea mai nemiloasă pe terenul economic, politic, cultural și social.

Noi românii, cari suntem un popor de muncitori și în Bucovina și în România și în Transilvania, numai bine de la ei nu putem aștepta și trebuie deci să ne opunem cu toate mijloacele în contra acestei invaziuni de călăi-iezuiți ai clasei muncitoare.

George Grigorovici.